

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

18. června 2015*

„Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Volný pohyb služeb — Směrnice 96/71/ES — Článek 1 odst. 3 písm. a) a c) — Vysílání pracovníků — Poskytování pracovní síly — Akt o přistoupení z roku 2003 — Kapitola 1 odst. 2 a 13 přílohy X — Přejícná opatření — Přístup maďarských státních příslušníků na pracovní trh států, které již byly v době přistoupení Maďarské republiky členskými státy Evropské unie — Požadavek pracovního povolení pro poskytování pracovní síly — Jiná než citlivá odvětví“

Ve věci C-586/13,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Pesti központi kerületi bíróság (Maďarsko) ze dne 22. října 2013, došlým Soudnímu dvoru dne 20. listopadu 2013, v řízení

Martin Meat kft

proti

Gézovi Simonfayovi,

Ulrichu Salburgovi,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení L. Bay Larsen, předseda senátu, K. Jürimäe (zpravodajka), J. Malenovský, M. Safjan a A. Prechal, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: I. Illéssy, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 9. října 2014,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za společnost Martin Meat kft R. Zubereczem, ügyvéd,
- za Gézu Simonfaye a Ulricha Salburga V. Nagym, ügyvéd,
- za maďarskou vládu M. Z. Fehérem a A. M. Pálfy, jako zmocněnci,
- za německou vládu T. Henzem a J. Möllerem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: maďarština.

- za rakouskou vládu G. Hessem, jako zmocněncem,
- za polskou vládu B. Majczynou a D. Lutostańskou, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi J. Enegrenem a A. Siposem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 15. ledna 2015,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu kapitoly 1 odst. 2 a 13 přílohy X aktu o podmínkách přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyperské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie (Úř. věst. L 236, s. 33, dále jen „akt o přistoupení z roku 2003“), jakož i čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (Úř. věst. 1997 L 18, s. 1), ve spojení s rozsudkem *Vicoplus a další* (C-307/09 až C-309/09, EU:C:2011:64).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi společností *Martin Meat kft* (dále jen „*Martin Meat*“) a právními poradci *G. Simonfayem* a *U. Salburgem* ve věci náhrady škody, která společnosti *Martin Meat* vznikla uložením pokuty za to, že vyslala maďarské pracovníky do Rakouska, aniž pro ně získala pracovní povolení.

Právní rámec

Unijní právo

Akt o přistoupení z roku 2003

- 3 Článek 24 aktu o přistoupení z roku 2003 stanoví:
„Opatření uvedená v seznamech v přílohách V, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII a XIV tohoto aktu se uplatňují ve vztahu k novým členským státům za podmínek stanovených v těchto přílohách.“
- 4 Příloha X aktu o přistoupení z roku 2003 má název „Seznam uvedený v článku 24 aktu o přistoupení: Maďarsko“. Kapitola 1 této přílohy, nadepsaná „Volný pohyb osob“, stanoví ve svých odstavcích 1, 2, 5 a 13 následující:
„1. [Článek 45 SFEU a čl. 56 první pododstavec SFEU] se ve vztahu k volnému pohybu pracovníků a volnému pohybu služeb, zahrnujícímu dočasný pohyb pracovníků vymezený v článku 1 směrnice [Evropského parlamentu a Rady] 96/71/ES [ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (Úř. věst. L 18, s. 1)], mezi Maďarskem na jedné straně a Belgií, Českou republikou, Dánskem, Německem, Estonskem, Řeckem, Španělskem, Francií, Irskem, Itálií, Lotyšskem, Litvou, Lucemburskem, Nizozemskem, Rakouskem, Polskem, Portugalskem, Slovinskem, Slovenskem, Finskem, Švédskem a Spojeným královstvím na straně druhé, použijí v plném rozsahu pouze za podmínek přechodných ustanovení uvedených v odstavcích 2 až 14.

2. Odchylně od článků 1 až 6 nařízení [Rady] (EHS) č. 1612/68 [ze dne 15. října 1968 o volném pohybu pracovníků uvnitř Společenství (Úř. věst. L 257, p. 2)] budou stávající členské státy do konce období dvou let po dni přistoupení uplatňovat národní opatření nebo opatření, která vyplývají z dvoustranných dohod, upravující přístup maďarských státních příslušníků na jejich trhy práce. Stávající členské státy mohou tato opatření dále uplatňovat do konce období pěti let po dni přistoupení Maďarska.

[...]

5. Členský stát, který na konci období pěti let uvedeného v odstavci 2 zachovává národní opatření nebo opatření, která vyplývají z dvoustranných dohod, může v případě vážných narušení trhu práce nebo nebezpečí takových narušení po oznámení Komisi dále uplatňovat tato opatření do konce období sedmi let po dni přistoupení. Nebude-li takové oznámení učiněno, uplatňují se články 1 až 6 nařízení [...] č. 1612/68.

[...]

13. S cílem čelit vážným narušením trhu práce nebo nebezpečí takových narušení v určitých citlivých odvětvích služeb, která mohou vzniknout v některých oblastech při nadnárodním poskytování služeb definovaném v článku 1 směrnice [96/71], se mohou Německo a Rakousko po dobu, kdy uplatňují na základě výše uvedených přechodných ustanovení na volný pohyb maďarských pracovníků národní opatření nebo opatření, která vyplývají z dvoustranných dohod, po oznámení Komisi odchýlit od čl. [56 prvního pododstavce SFEU] s cílem omezit v rámci poskytování služeb společnostmi usazenými v Maďarsku dočasný pohyb pracovníků, jejichž právo na přístup k zaměstnání v Německu nebo Rakousku podléhá národním opatřením.

Seznam odvětví služeb, na která se může vztahovat tato odchylka, je následující:

[...]

— v Rakousku:

[Činnosti v rostlinné výrobě; terénní úprava zahrad, parků, sadů a jiných zelených ploch; řezání, tvarování a konečná úprava ozdobného a stavebního přírodního kamene; výroba kovových konstrukcí a jejich dílů; stavebnictví včetně souvisejících oborů; pátrací a ochranné činnosti; čištění budov, zařízení a dopravních prostředků; ostatní činnosti související se zdravotní péčí; sociální péče bez ubytování]

[...]“

- 5 Příloha XII aktu o přistoupení z roku 2003 má název „Seznam uvedený v článku 24 aktu o přistoupení: Polsko“. Pokud jde o Polskou republiku, obsahuje ustanovení, která jsou v zásadě totožná s ustanoveními týkajícími se Maďarské republiky.

Směrnice 96/71

- 6 Článek 1 směrnice 96/71 zní takto

„1. Tato směrnice se vztahuje na podniky usazené v některém členském státě, které vysílají v rámci nadnárodního poskytování služeb v souladu s odstavcem 3 pracovníky na území jiného členského státu.

[...]

3. Tato směrnice se použije, pokud podniky uvedené v odstavci 1 učiní některé z následujících nadnárodních opatření:

- a) vyšlou pracovníka na území členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem, nebo

[...]

- c) jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšlou pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé.

[...]“

Rakouské právo

- 7 Podle ustanovení § 3 odst. 1 zákona o poskytování pracovní síly (Arbeitskräfteüberlassungsgesetz, BGBl. 196/1988, dále jen „AÜG“) spočívá poskytnutí pracovní síly v tom, že jsou pracovníci poskytnuti k dispozici třetí osobě za účelem výkonu práce.

- 8 Ustanovení § 4 AÜG zní takto:

„1) Při posuzování, zda dochází k poskytnutí pracovní síly, je třeba přihlížet ke skutečné hospodářské povaze dané situace, a nikoli k tomu, jak se jeví navenek.

2) O poskytnutí pracovní síly se jedná, zejména pokud dotčení pracovníci vykonávají práci v podniku objednavatele v rámci plnění smlouvy o dílo, avšak:

1. nezhotovují ani nepřispívají k zhotovení žádného díla přičitatelného zhotoviteli, které by bylo odlišné a odlišitelné od výrobků, služeb či meziproductů objednavatele,

nebo

2. neplní pracovní úkoly v zásadě s pomocí materiálu a nástrojů zhotovitele,

nebo

3. jsou z hlediska logistiky začleněni do podniku objednavatele a podléhají jeho hierarchické a technické kontrole,

nebo

4. zhotovitel neodpovídá za výsledek díla či poskytování služeb“.

- 9 Ustanovení § 18 odst. 1 až 11 zákona o zaměstnávání cizích státních příslušníků (Ausländerbeschäftigungsgesetz, BGBl. 218/1975) ve znění použitelném v době rozhodné z hlediska skutkového stavu v původním řízení (dále jen „AuslBG“) uvádí případy, kdy cizí státní příslušník musí získat pracovní povolení nebo povolení k vyslání.

10 Ustanovení § 18 odst. 12 AuslBG zní takto:

„Pro cizí státní příslušníky, kteří byli vysláni podnikem se sídlem v jiném členském státě Evropského hospodářského prostoru do Rakouska k výkonu přechodné pracovní činnosti, není požadováno žádné povolení k zaměstnávání či povolení k vyslání, pokud:

1. jsou v souladu s předpisy oprávněni být zaměstnáni ve státě sídla podniku na dobu přesahující dobu trvání jejich vyslání do Rakouska a jsou u vysílajícího podniku řádně zaměstnáni a pokud
2. jsou splněny mzdové a pracovní podmínky rakouského práva ve smyslu ustanovení § 7 písm. b) odst. 1 bodu 1 až 3 a odst. 2 zákona, kterým se přizpůsobuje právní úprava v oblasti pracovních smluv (Arbeitsvertragsrechts Anpassungsgesetz, BGBl. č. 459/1993), jakož i použitelná ustanovení práva sociálního zabezpečení.“

11 Ustanovení § 32a odst. 6 AuslBG je přechodné ustanovení, které se týká členských států, které přistoupily k Evropské unii dne 1. května 2004. Stanoví následující:

„Ustanovení § 18 odst. 1 až 11 se použije na zaměstnávání občanů [Unie] ve smyslu odstavce 1 či státních příslušníků třetích zemí vyslaných do Rakouska zaměstnavatelem, který má sídlo v České republice, Estonské republice, Litevské republice, Lotyšské republice, Maďarské republice, Polské republice, Slovinské republice, či Slovenské republice, za účelem poskytování služeb dočasné povahy a v rámci sektoru služeb, pro které lze zavést omezení volného pohybu služeb stanovené v článku [56 SFEU] na základě článku 13 kapitoly smlouvy o přistoupení, která se týká volného pohybu osob (seznam nacházející se v přílohách V a VI, VIII až X, jakož i XII až XIV, uvedený v článku 24 aktu o přistoupení).“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 12 V roce 2007 společnost Alpenrind GmbH (dále jen „Alpenrind“), společnost podle rakouského práva, specializovaná na porcování masa a uvádění zpracovaného masa na trh, uzavřela smlouvu se společností Martin Meat, která má sídlo v Maďarsku. Podle uvedené smlouvy měla společnost Martin Meat zpracovávat 25 hovězích půlek týdně a zpracované hovězí maso balit do balíčků určených k prodeji.
- 13 Ke zpracovávání a balení docházelo v jatečním zařízení společnosti Alpenrind v Salcburku (Rakousko). Uvedenou provozovnu a přístroje používané k uvedenému zpracování a balení si společnost Martin Meat pronajala od společnosti Alpenrind, které platila nájem. Posledně uvedená hradila náklady na provoz uvedených prostor. Materiál používaný v rámci uvedeného provozu, jako například nože, pily a ochranné oděvy, patřily společnosti Martin Meat.
- 14 Uvedené úkony byly vykonávány maďarskými zaměstnanci společnosti Martin Meat. Vedoucí směny společnosti Alpenrind sděloval vedoucímu směny Martin Meat, které maso má být zpracováno a jak. Vedoucí směny společnosti Martin Meat pak organizoval práci uvedených zaměstnanců, kterým vydával pokyny. Společnost Alpenrind kontrolovala kvalitu odvedené práce.
- 15 Odměna společnosti Martin Meat za poskytnuté služby se odvíjela od množství zpracovaného masa. Uvedená odměna mohla být snížena v případě, že zpracované maso nemělo požadovanou kvalitu.
- 16 Na základě žádosti o potvrzení o vyslání podané společností Martin Meat k rakouským orgánům posledně uvedené orgány společnost Martin Meat informovaly, že její smluvní vztah se společností Alpenrind spočívá nikoli v poskytování pracovní síly doplňujícím poskytováním služeb, které by vyžadovalo pouhé potvrzení o vyslání na základě ustanovení § 18 odst. 12 AuslBG, nýbrž

v poskytování pracovní síly ve smyslu ustanovení § 4 AÜG, pro které je požadováno pracovní povolení v souladu s přechodnými ustanoveními aktu o přistoupení z roku 2003 týkajícími se oblasti pracovního trhu, která byla provedena ustanovením § 32a odst. 6 AuslBG.

- 17 Společnosti Alpenrind proto byla uložena pokuta přesahující 700 000 eur. Na základě smlouvy mezi společnostmi Alpenrind a Martin Meat příslušelo zaplacení pokuty společností Martin Meat.
- 18 Společnost Martin Meat se rozhodla podat k předkládajícímu soudu žalobu na náhradu škody proti svým právním poradcům, G. Simonfayovi a U. Salburgovi. Posledně uvedení ji před uzavřením uvedené smlouvy informovali, že plnění uvedené smlouvy, která stanovila zaměstnání maďarských pracovníků v rakouském jatečném zařízení, nevyžaduje získání pracovních povolení. Měli za to, že činnost dotčená ve věci v původním řízení nespadá do odvětví služeb kvalifikovaného aktem o přistoupení z roku 2003 jako citlivé a že zamýšlený smluvní vztah neimplikoval poskytování pracovní síly.
- 19 Za těchto podmínek se Pesti központi kerületi bíróság (obvodní soud pro Pešť-střed) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Lze považovat za ‚poskytování pracovní síly‘ v souladu s unijním právem, a zejména s definicí poskytování pracovní síly vymezenou v rozsudku Vicoplus a další (C-307/09 až C-309/09, EU:C:2011:64), když se poskytovatel zaváže s pomocí vlastních zaměstnanců v jatečném zařízení zákazníka a v prostorách, které mu zákazník pronajme, zpracovávat hovězí půlky a balit je naporcované do balíčků připravených k uvedení na trh, přičemž poskytovateli přísluší odměna v závislosti na množství zpracovaného masa a musí strpět snížení odměny v případě, že zpracované maso nemá požadovanou kvalitu a s ohledem na to, že poskytovatel v hostitelském členském státě poskytuje služby výhradně jedinému zákazníkovi a uvedený zákazník provádí kontrolu kvality postupů zpracování masa?
- 2) Vztahuje se základní zásada vymezená v rozsudku Vicoplus a další (C-307/09 až C-309/09, EU:C:2011:64), podle které lze omezit poskytování pracovní síly po dobu platnosti přechodných opatření týkajících se volného pohybu pracovníků obsažených v aktu o přistoupení z roku 2003, také na přemístění pracovníků, které podnik se sídlem ve členském státě, který přistoupil k Evropské unii dne 1. května 2004, dopraví do Rakouska, pokud se přemístění odehrává v odvětví, které není aktem o přistoupení z roku 2003 chráněno?“

K předběžným otázkám

Ke druhé otázce

- 20 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu, kterou je třeba přezkoumat jako první, je, zda kapitola 1 odst. 2 a 13 přílohy X aktu o přistoupení z roku 2003 musí být vykládána v tom smyslu, že Rakouská republika má právo omezit poskytování pracovní síly na svém území v souladu s kapitolou 1 odst. 2 uvedené přílohy, ačkoli se uvedené poskytování netýká citlivého odvětví ve smyslu kapitoly 1 odst. 13 uvedené přílohy.
- 21 V tomto ohledu je třeba připomenout, že kapitola 1 odst. 2 přílohy X aktu o přistoupení z roku 2003 stanoví odchylku od volného pohybu pracovníků a přechodně vylučuje použití článků 1 až 6 nařízení č. 1612/68 na maďarské státní příslušníky. Podle uvedeného ustanovení budou stávající členské státy do konce období dvou let po dni 1. května 2004 uplatňovat národní opatření nebo opatření, která vyplývají z dvoustranných dohod, upravující přístup maďarských státních příslušníků na jejich trhy práce. Uvedené ustanovení rovněž stanoví, že členské státy mohou tato opatření nadále uplatňovat do konce období pěti let po dni přistoupení Maďarské republiky k Unii.

- 22 Kapitola 1 odst. 13 přílohy X uvedeného aktu stanoví odchylku od volného pohybu služeb, pokud obnáší dočasný pohyb pracovníků. Týká se to pouze Spolkové republiky Německo a Rakouské republiky a jde o výsledky jednání vedených uvedenými členskými státy za účelem stanovení přechodného režimu pro veškeré poskytování služeb uvedené v čl. 1 odst. 3 směrnice 96/71 (viz obdobně rozsudek Vicoplus a další, C-307/09 až C-309/09, EU:C:2011:64, bod 40). Uvádí citlivá odvětví, pro která uvedené dva členské státy mohou stanovit omezení volného pohybu služeb, který obnáší dočasný pohyb pracovníků. Poskytování pracovní síly ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice 96/71 představuje takové poskytování služeb.
- 23 V rozsudku Vicoplus a další (C-307/09 až C-309/09, EU:C:2011:64, bod 32) Soudní dvůr ohledně opatření, která přijalo Nizozemské království vůči polským pracovníkům, rozhodl, že právní úprava členského státu, která podřizuje poskytování zahraniční pracovní síly vydání pracovního povolení, musí být považována za opatření upravující přístup polských státních příslušníků na trh práce tohoto členského státu ve smyslu kapitoly 2 odst. 2 přílohy XII aktu o přistoupení z roku 2003, což je – pokud jde o Polskou republiku – ustanovení v zásadě totožné s ustanovením kapitoly 1 odst. 2 přílohy X uvedeného aktu, které se použije v projednávané věci.
- 24 Z uvedeného konstatování plyne, že právo omezit poskytování pracovní síly ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice 96/71 nebylo vyhrazeno Spolkové republice Německo a Rakouské republice, které si v tomto ohledu sjednaly specifickou výjimku, ale bylo rozšířeno i na všechny ostatní státy, které již byly v době přistoupení Polské republiky členy Unie (v tomto smyslu viz rozsudek Vicoplus a další, C-307/09 až C-309/09, EU:C:2011:64, bod 40).
- 25 Jelikož kapitola 2 odst. 2 a 13 přílohy XII aktu o přistoupení z roku 2003 je v zásadě totožná s kapitolou 1 odst. 2 a 13 přílohy X uvedeného aktu, lze úvahy týkající se Polské republiky uvedené v rozsudku Vicoplus a další (C-307/09 až C-309/09, EU:C:2011:64) použít obdobně na Maďarskou republiku.
- 26 Z toho plyne, že státy, které již byly členy Unie ke dni přistoupení Maďarské republiky, mají právo omezit poskytování pracovní síly ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice 96/71 na základě kapitoly 1 odst. 2 přílohy X aktu o přistoupení z roku 2003.
- 27 Okolnost, že Spolková republika Německo a Rakouská republika si sjednaly zvláštní výjimku uvedenou v kapitole 1 odst. 13 přílohy X uvedeného aktu, která se týká určitých citlivých odvětví, pro která oba uvedené státy mají právo omezit volný pohyb služeb obnášejících pohyb pracovníků, je nicméně nezabývá práva omezit poskytování pracovní síly v souladu s kapitolou 1 odst. 2 přílohy X uvedeného aktu, která – na rozdíl od kapitoly 1 odst. 13 přílohy X téhož aktu – není omezena na určitá citlivá odvětví.
- 28 Takový závěr je v souladu s účelem kapitoly 1 odst. 2 uvedené přílohy X, jejímž cílem je zabránit tomu, aby v důsledku přistoupení nových členských států k Unii docházelo k narušením pracovního trhu starých členských států způsobeným bezprostředním přílivem zvýšeného počtu pracovníků, kteří jsou státními příslušníky uvedených nových států (obdobně viz rozsudek Vicoplus a další, C-307/09 až C-309/09, EU:C:2011:64, bod 34).
- 29 Mimoto jak uvedla generální advokátka v bodě 34 stanoviska, nelze mít za to, že výjimka sjednaná Spolkovou republikou Německo a Rakouskou republikou, které byly mezi prvními členskými státy, které podporovaly zavedení přechodných opatření na ochranu trhů práce proti očekávanému přílivu pracovníků z nových členských států po jejich přistoupení k Evropské unii, jim ponechává menší prostor regulovat příliv maďarských pracovníků na své území, než mají členské státy, které si takovou výjimku nesjednaly.

- 30 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že kapitola 1 odst. 2 a 13 přílohy X aktu o přistoupení z roku 2003 musí být vykládána v tom smyslu, že Rakouská republika má právo omezit poskytování pracovní síly na svém území v souladu s kapitolou 1 odst. 2 uvedené přílohy, ačkoli se uvedené poskytování netýká citlivého odvětví ve smyslu kapitoly 1 odst. 13 uvedené přílohy.

K první otázce

- 31 Úvodem je třeba připomenout, že rozhoduje-li Soudní dvůr v řízení o předběžné otázce, jeho úloha spočívá v tom, že vnitrostátnímu soudu objasní dosah pravidel unijního práva, aby mu umožnil správné použití těchto pravidel na skutkové okolnosti, které byly tomuto soudu předloženy, a nikoliv v tom, že takové použití sám provede, a to tím spíše, že v tomto ohledu Soudní dvůr nutně nemá k dispozici všechny potřebné údaje (rozsudek *Omni Metal Service*, C-259/05, EU:C:2007:363, bod 15).
- 32 Za těchto podmínek je třeba první otázku chápat v tom smyslu, že se předkládající soud v podstatě táže, jaká jsou v případě existence takového smluvního vztahu, jako je vztah ve věci v původním řízení, relevantní kritéria, která mají být zohledněna při určování toho, zda tento vztah má být kvalifikován jako poskytování pracovní síly ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice 96/71.
- 33 V tomto ohledu plyne z rozsudku *Vicoplus* a další (C-307/09 až C-309/09, EU:C:2011:64, bod 51), že o poskytování pracovní síly ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice 96/71 se jedná tehdy, když jsou splněny tři podmínky. Zaprvé jde o poskytování služeb za úplatu, v jehož rámci zůstává vyslaný pracovník ve službách podniku, který je poskytovatelem, aniž je s podnikem, který jej využívá, uzavřena jakákoli pracovní smlouva. Zadruhé je pro poskytování pracovní síly charakteristická okolnost, že vyslání pracovníka do hostitelského členského státu představuje samotný předmět poskytování služeb, které provádí podnik, který je poskytovatelem. Zatřetí vyslaný pracovník plní své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který jej využívá.
- 34 V první řadě pokud jde o druhou podmínku, která vyžaduje analýzu samotného předmětu poskytování služeb ze strany podniku-poskytovatele, je třeba zohlednit všechny skutečnosti, které indikují, zda vyslání pracovníků do hostitelského členského státu představuje či nikoli předmět uvedeného poskytování služeb.
- 35 V tomto ohledu je třeba připomenout, že poskytovatel služeb v zásadě musí poskytovat služby v souladu s ustanoveními smlouvy, takže důsledky poskytování, které není v souladu s uvedenou smlouvou, musí nést uvedený poskytovatel. Z toho plyne, že pro účely určení toho, zda je skutečným předmětem poskytování služeb vyslání pracovníků do hostitelského členského státu, je třeba zohlednit zejména všechny skutečnosti, které by mohly nasvědčovat tomu, že poskytovatel služeb nenese důsledky plnění, které neodpovídá uvedené smlouvě.
- 36 Ačkoli tedy z povinností stanovených ve smlouvě plyne, že poskytovatel služeb má povinnost poskytnout řádné plnění sjednané ve smlouvě, je v zásadě méně pravděpodobné, že by se jednalo o poskytování pracovní síly, pokud nenese důsledky plnění, které neodpovídá uvedené smlouvě.
- 37 V projednávané věci přísluší předkládajícímu soudu, aby ověřil rozsah povinností příslušejících jednotlivým smluvním stranám za účelem určení, která smluvní strana musí nést důsledky plnění, které není v souladu s uvedenou smlouvou, přičemž se zdá, že okolnost, že odměna poskytovatele služeb závisí nejen na množství zpracovaného masa, ale také na jeho kvalitě, nasvědčuje, že poskytovatel má povinnost řádného poskytování uvedeného plnění.
- 38 Mimoto okolnost, že poskytovatel služeb může volně určit, kolik pracovníků považuje za užitečné vyslat do hostitelského členského státu, jako tomu je ve věci v původním řízení, jak na jednání uvedli žalovaní v původním řízení, naznačuje, že dotčeným předmětem poskytování služeb není vyslání

pracovníků do hostitelského členského státu, ale že toto vysílání doplňuje uskutečnění plnění sjednaného v dotčené smlouvě, a že tedy jde o vysílání pracovníků ve smyslu ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71.

- 39 Naproti tomu ve věci v původním řízení ani okolnost, že poskytovatel služeb má v hostitelském členském státě jediného zákazníka, ani skutečnost, že uvedený poskytovatel si pronajímá prostory, ve kterých dochází k poskytování služeb, jakož i stroje, nejsou užitečnými informacemi pro odpověď na otázku, zda je skutečným předmětem dotčeného poskytování služeb vysílání pracovníků do uvedeného členského státu.
- 40 Ve druhé řadě ohledně třetí podmínky zavedené Soudním dvorem v rozsudku Vicoplus a další (C-307/09 až C-309/09, EU:C:2011:64, bod 51) je třeba uvést, jak to učinila generální advokátka v bodě 55 stanoviska, že je třeba rozlišovat mezi dohledem nad samotnými pracovníky a jejich vedením a kontrolou řádného plnění smlouvy o poskytování služeb ze strany zákazníka. V rámci poskytování služeb je totiž běžné, aby si zákazník ověřoval, zda poskytované služby odpovídají smlouvě. Navíc v rámci poskytování služeb může zákazník vydávat pracovníkům poskytovatele služeb určité obecné pokyny, aniž by to znamenalo vedení pracovníků poskytovatele služeb nebo dohled nad nimi ve smyslu třetí podmínky uvedené v rozsudku Vicoplus a další (C-307/09 až C-309/09, EU:C:2011:64, bod 51) a podmínky, že poskytovatel služeb jim dává přesné a individuální pokyny, jež považuje za nezbytné pro účely výkonu dotčeného poskytování služeb.
- 41 S ohledem na všechny předcházející úvahy je namístě odpovědět na první otázku tak, že v případě existence takového smluvního vztahu, jako je vztah ve věci v původním řízení, je pro určení toho, zda musí tento smluvní vztah být kvalifikován jako poskytování pracovní síly ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice 96/71, třeba zohlednit veškeré skutečnosti, které nasvědčují tomu, že vysílání pracovníků do hostitelského členského státu je či není samotným předmětem poskytování služeb, kterého se týká uvedený smluvní vztah. Indiciemi, že takové vysílání není samotným předmětem dotčeného poskytování služeb, jsou v zásadě zejména skutečnost, že poskytovatel služeb nenese důsledky poskytování plnění, které neodpovídá smlouvě, jakož i okolnost, že uvedený poskytovatel může volně určit, kolik pracovníků považuje za užitečné vyslat do hostitelského členského státu. Naopak okolnost, že podnik-příjemce tohoto plnění kontroluje jeho soulad s uvedenou smlouvou nebo že může vydávat obecné pokyny pracovníkům zaměstnaným uvedeným poskytovatelem, sama o sobě neumožňuje učinit závěr, že jde o poskytování pracovní síly.

K nákladům řízení

- 42 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

- 1) Kapitola 1 odst. 2 a 13 přílohy X aktu o podmínkách přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyperské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie, musí být vykládána v tom smyslu, že Rakouská republika má právo omezit poskytování pracovní síly na svém území v souladu s kapitolou 1 odst. 2 uvedené přílohy, ačkoli se uvedené poskytování netýká citlivého odvětví ve smyslu kapitoly 1 odst. 13 uvedené přílohy.**

- 2) **V případě existence takového smluvního vztahu, jako je vztah ve věci v původním řízení, je pro určení toho, zda musí být tento smluvní vztah kvalifikován jako poskytování pracovní síly ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb, třeba zohlednit veškeré skutečnosti, které nasvědčují tomu, že vyslání pracovníků do hostitelského členského státu je či není samotným předmětem poskytování služeb, kterého se týká uvedený smluvní vztah. Indiciemi, že takové vyslání není samotným předmětem dotčeného poskytování služeb, jsou v zásadě zejména skutečnost, že poskytovatel služeb nenese důsledky poskytování plnění, které neodpovídá smlouvě, jakož i okolnost, že uvedený poskytovatel může volně určit, kolik pracovníků považuje za užitečné vyslat do hostitelského členského státu. Naopak okolnost, že podnik-příjemce tohoto plnění kontroluje jeho soulad s uvedenou smlouvou nebo že může vydávat obecné pokyny pracovníkům zaměstnaným uvedeným poskytovatelem, sama o sobě neumožňuje učinit závěr, že jde o poskytování pracovní síly.**

Podpisy.